

Sygn. akt III KO 111/22

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie oskarżonego J. W.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 19 października 2022 r.
wniosku Sądu Rejonowego w Kielcach
zawartego w postanowieniu z dnia 5 października 2022 r.
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kielcach zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy oskarżonego J. W. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu (art. 37 k.p.k.). Argumentując wystąpienie podniesiono, że w sprawie tej pokrzywdzonym jest komornik z okręgu sądu właściwego do rozpoznania sprawy, a zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa złożone zostało przez Prezesa Sądu Rejonowego w Kielcach. Zatem, zdaniem Sądu wnioskującego, orzekanie w tej sprawie przez sąd właściwy do jej rozpoznania, mogłoby zrodzić w odbiorze powszechnym wątpliwości, z uwagi na wskazane okoliczności, co do zdolności tego sądu do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny i bezstronny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest niezasadny.

Skorzystanie z właściwości delegacyjnej w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, jako odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 konstytucji RP) w sytuacji, gdy zostanie wykazane przez sąd inicjujący to postępowanie, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga takiego postąpienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., III KO 102/12). Skorzystanie z instytucji określonej w art. 37 k.p.k., możliwe jest tylko w razie zaistnienia okoliczności, dających podstawę do racjonalnego twierdzenia, że w odbiorze powszechnym powstają wątpliwości co do zdolności sądu właściwego do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny i bezstronny (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995; z. 9-10, poz. 68, z dnia 26 lutego 2007 r., IV KO 11/07).

W ocenie Sądu Najwyższego, w rozpoznawanej sprawie z takim zagrożeniem nie mamy do czynienia. Fakt, że stroną postępowania jest osoba mająca związki z sądem właściwym do rozpoznania sprawy wyłącznie z racji wykonywanego zawodu (komornik) nie stanowi dostatecznej przesłanki do uznania, że może powstać wątpliwość co do obiektywizmu i bezstronności orzekania przez cały sąd występujący z wnioskiem o zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 37 k.p.k. Ustalenia tego nie może zmienić również fakt złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez Prezesa Sądu Rejonowego w Kielcach.

Wypada również przypomnieć, że szczególne uprawnienie Sądu Najwyższego ingerujące w chronioną konstytucyjnie zasadę rozpoznania sprawy przez właściwy miejscowo sąd, aktualizuje się dopiero wtedy, gdy dla dobra wymiaru sprawiedliwości w danej sprawie nie jest wystarczające posłużenie się innymi - przewidzianymi w Kodeksie postępowania karnego - służącymi temu celowi instytucjami. W tym zakresie art. 37 k.p.k. nie może zastępować instytucji wyłączenia sędziego od rozpoznania sprawy (art. 41 § 1 k.p.k.) w ramach, której badane jest istnienie okoliczności podważających zaufanie co do bezstronności konkretnego sędziego.

Z tych powodów, wobec niedostrzeżenia zagrożenia dla dobra wymiaru sprawiedliwości przez dalsze procesowanie w tej sprawie Sądu Rejonowego w Kielcach, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[as]